

[Kofod-Svendsen]

så lidt. Men jeg er tilhænger af ytringsfrihed, så det er helt fint, at man bruger mange ord, mange gentagelser, uden at der, sådan som jeg har lyttet mig til det, er kommet noget som helst nyt frem.

Men ligesom ordføreren for Det Radikale Venstre er jeg meget godt tilfreds med, at vi nu får konstateret, at der er syv partier, som står bag det danske forhandlingsudspil. At det bliver bekræftet ved en debat her i salen og ved en afstemning, synes jeg alt andet lige er en fordel, så jeg vil også takke Fremskridtspartiet for, at vi får mulighed for at manifestere denne brede enighed bag det danske forhandlingsudspil.

Der er to hovedelementer i udspillet, det fælles gods og de danske særønsker, hvor jeg især vil sige noget om det fælles gods – åbenhed, nærhed, demokrati – da jeg mener, det er det fremadrettede. Jeg mener, vi har peget på tre væsentlige begreber, som vil betyde en forbedring, en udbygning af Maastrichtkomplekset.

Vi ønskede allerede i det danske memorandum fra oktober 1990 mere åbenhed i EF-sammenhæng. Det var et af de steder, hvor vi ikke kom så langt, som vi ønskede. Der er nogle erklæringer om mere åbenhed, som jeg mener er et lille skridt i den rigtige retning. Nu skulle vi gerne tage et betydeligt større skridt. Jeg synes, det er meget afgørende, at vi får åbenhed i selve lovgivningsprocessen, hvor Ministerrådet fungerer som det lovgivende organ, ligesom Folketinget er lovgivende, så at man dér i offentlighed kan komme med sine argumenter for, hvorfor man er for et forslag, hvorfor man er imod, hvem der stemmer for, hvem der stemmer imod, og hvem der undlader at stemme.

Her håber jeg, vi kan komme et væsentligt skridt fremad mod større åbenhed, og at vi også får mere gennemsigtighed i hele udarbejdelsen af direktiver og andre forslag fra EF-Kommissionen. Hvad vi helt præcis kommer til at lande på, er der vel ikke nogen, der ved i øjeblikket, men jeg er overbevist om, at den danske indsats vil medføre, at vi kommer længere. Jeg kan kun håbe, at vi kommer ganske langt.

Det næste er subsidiaritetsprincippet, nærhedsprincippet. Herved får vi en klarere kompetence- og opgavefordeling mellem EF og de enkelte lande, så vi får det til at stå klart: Dette

område hører under EF, på nogle områder har vi en del kompetence, og så har vi nogle områder, hvor det er de enkelte lande, som alene træffer beslutning. Det kan også være inden for det samme område. På miljøområdet f.eks. er vi tilhængere af, at der er spørgsmål, som skal ordnes på EF-niveau med mindsteregler. Men det betyder ikke, at alt inden for miljøpolitikken skal ordnes af EF. Også her må vi finde den rigtige kompetencefordeling. Der er nogle opgaver, som naturligt ordnes i de enkelte lande. Det fremgår jo også af Maastrichttraktaten, men det må klargøres. Vi må have en bedre fordeling, så vi også undgår et for stort bureaukrati.

Det er en af de ricisi ved EF, som jeg har omtalt mange gange og gerne vil gentage her, at vi får et, skal vi sige omsiggribende bureaukrati, hvor vi kan få en for stor offentlig sektor i EF. Det er en af Danmarks opgaver at holde EF-samarbejdet på et rigtigt niveau, så vi ikke får dobbeltarbejde mellem de enkelte lande og EF. Der tror jeg subsidiaritetsprincippet kan blive meget nyttigt.

Jeg er vidende om, at der er forskellige opfattelser af subsidiaritet. Jeg har læst det sidste udspil, der er kommet fra Spanien, og dér er nogle tanker, jeg ikke er begejstret for. Jeg synes, der er tale om for megen centralisme. Heldigvis er der kommet andre papirer f.eks. fra Tyskland, som jeg synes har været vældig klargørende og væsentlige, og det, at subsidiaritet er kommet ind i Maastrichtteksten, og at vi nu satser på en nærmere udmøntning, mener jeg er en forbedring.

Det sidste er demokratispørgsmålet. Her lægger Maastricht op til, at vi får inddraget de nationale parlamenter lidt, men ikke nok. Det mener jeg er den næste opgave, at vi får inddraget de nationale parlamenter langt klarere også i en formulering af, hvilken kompetence de har f.eks. ved en høringsrunde, og at vi får et samspil mellem de nationale parlamenter og Europa-Parlamentet. Jeg tror også, vi på den måde kan få tydeliggjort over for borgerne i de enkelte EF-lande, hvad det er, der foregår i EF. De nationale parlamenter kan her få en høringsmulighed, så der kommer til at foregå en debat i de enkelte parlamenter, og gerne en udbygning af vort Markedsudvalg. Jeg er selv tilhænger af, at vi inddrager de enkelte underudvalg og specialudvalg, så Markedsudvalget